

Mál nr. 122/2015**M
og****vátryggingafélagið V v/ starfsábyrgðartryggingar dýralæknis.****Hryssa drapst eftir að dýralæknir hafði verið að undirbúa hana til sónarskoðunar.****Gögn.**

1. Málskot, móttakið 26.3.2015, ásamt fylgigögnum og frekari athugasemdum, dags. 26.3.2015.
2. Bréf V, dags. 29.4.2015, ásamt fylgigögnum.

Málsatvik.

Í júlí 2014 hafði dýralæknir (D) tekið að sér að sæða hryssu (A) í eigu M. Hinn 25. júlí er D var að búa A undir sónarskoðun þurfti hann að hreinsa saur úr endaparmi hennar. Steig þá A aftur á bak, en við það féll felling í endaparminum yfir þumalfinger D með þeim afleiðingum að rifa kom á þarminn og saur komst inn í kviðarholið. Lóga varð hryssunni vegna óviðráðanlegrar sýkingar í kviðarholinu.

M kveður að ekki hafi staðið til að sónarskoða A í umrætt sinn heldur aðra hryssu, systur A og mjög líka henni. Telur M að D hafi því tekið A í misgripum til sónarskoðunar í staðinn fyrir systur hennar. Enn fremur hafi D ekki staðið faglega að undirbúningi sónarskoðunarinnar. Hann hafi mátt vita að A myndi hreyfa sig í básnum og hann hafi átt að fela þumalfinger sinn í lófa sínum þegar hann fór með höndina upp í endaparminn en ekki láta hann standa út í loftið. Hafi D því ekki sinnt störfum sínum m.a. í samræmi við ákvæði 1. mgr. 9. gr. laga nr. 66/1998 um dýralækna og heilbrigðisþjónustu við dýr eða 1. gr. og 6. gr. siðareglna Dýralæknafélags Íslands. Þá kveður M að D hafi ekki haldið skrá um aðgerðina eins og bar samkvæmt nánar tilgreindum ákvæðum reglugerðar nr. 303/2012 um rafræna skráningu dýralækna á dýrasjúkdómum. Þá kveður M jafnframt að í sérstakri áritun í ábyrgðartryggingarskírteini það sem veitir D vátryggingarvernd hjá V felist að ekki sé gert að skilyrði að sagnæm háttsemi hafi valdið tjóni svo komi til greiðslu bóta úr vátryggingunni.

Í ódagsettu vottorði hefur D lýst atvikum svo að hann hafi verið að undirbúa sónarskoðun á A og hafi verið að hreinsa saur úr endaparmi hennar. Þá hafi A bakkað í básnum með þeim afleiðingum að felling í endaparminum small yfir þumalputta D og þarmurinn rifnaði. A hafi strax verið meðhöndluð með bólgueyðandi lyfjum og sýklalyfjum í æð, auk þess sem henni var gefin vökví og næring í æð og tekin af fóðrum. Í fyrstu virtist meðhöndlunin ætla að bera árangur en í lok annars dags hrakaði henni og lést hún í framhaldi af því úr lífhimnubólgu. V hefur hafnað bótaskyldu.

Álit.

Um ábyrgðartryggingu þá sem veitir D vátryggingarvernd samkvæmt vátryggingarsamningi við V gilda almennir skilmálar V um ábyrgðartryggingu atvinnurekstrar. Samkvæmt gr. 4.1.1 í skilmálunum bætir vátryggingin beint líkams- eða munatjón þriðja manns vegna skaðabótaábyrgðar vátryggðs sem fellur á hann samkvæmt íslenskum lögum vegna starfsemi þeirrar sem getið er í vátryggingarskírteini eða endurnýjunarkvittun, en með munum er átt við fasteign og lausafé, þ.m.t. dýr. Í greinum 4.2 til 4.13 er að finna ákvæði sem á ýmsan hátt takmarka bótasvið vátryggingarinnar. Í gr. 4.3.2 er ákvæði þess efnis að vátryggingin bæti ekki tjón vegna skemmda á munum eða glötunar muna sem vátryggður hefur að láni, á leigu, til geymslu, sölu, flutnings eða eru af öðrum ástæðum í vörslu hans, þar á meðal muna sem vátryggður hefur tekið í heimildarleysi. Þá segir í gr. 4.3.3 að vátryggingin bæti ekki tjón vegna skemmda á munum eða glötunar muna sem vátryggður tekur að sér að gera við, hreinsa, setja upp eða vinna við með öðrum hætti, ef tjónið verður af verkinu eða við verkið. Í vátryggingarskírteini því sem hér á við er svofelld áritun:

„SÉRSKILMÁLI FYRIR DÝRALÆKNA Þrátt fyrir ákvæði gr. 4.3.2 váttryggingarskilmála fyrir ábyrgðartryggingar vegna atvinnurekstrar greiðir félagið bótakröfur vegna tjóns er verður á dýrum þeim sem váttryggingartaki hefur stundað sem dýralæknir, enda valdi tjónið dauða dýranna....

Sérstök athygli er þó vakin á að váttryggingin tekur ekki til vörsluábyrgðar váttryggðs nema samið sé um það sérstaklega, sbr. gr. 4.3 skilmálanna.“

Þótt í upphafi áritunarinnar sé einungis vísað til gr. 4.3.2 í skilmálunum, verður engu að síður að skilja áritunina svo að ábyrgðartryggingin taki til skaðabótaábyrgðar váttryggðs, sbr. gr. 4.1.1 í skilmálunum, ef um dauða dýrs er að ræða sem váttryggður hefur í vörslum sínum og verið að stunda í lækningaskyni. M.ö.o. undanþáguákvæði greina 4.3.2. og 4.3.3 í skilmálunum standa ekki í vegi fyrir útvíkkun bótaskyldsins að þessu leyti, enda hefur V ekki hafnað bótaskyldu á þeirri forsendu að atvikið falli utan bótaskylds váttryggingarinnar. Í árituninni felst hins vegar ekki að V hafi tekið á sig ríkari ábyrgð en leiðir af ábyrgð váttryggðs samkvæmt reglum skaðabótaréttarins.

Engar matsgerðir né sérfræðilegar álitgerðir óvilhallra aðila af öðru tagi liggja fyrir í málinu varðandi læknisverk það sem D innti af hendi og leiddi síðan til dauða A. Af gögnum málsins verður ekki ráðið að undirbúningur sónarskoðunarinnar hafi verið með óforsvaranlegum og ótilhlýðilegum hætti eða D hafi með öðrum viðhaft ófagleg vinnubrögð þannig að hann hafi bakað sér skaðabótaábyrgð. Þá verður heldur ekki ráðið að D hafi tekið A til sónarskoðunar í misgripum fyrir aðra hryssu eða hann hafi ekki fært skrár um læknisverkið og atvikið sem leiddi til dauða A með fullnægjandi hætti þannig að til skaðabótaábyrgðar hans hafi stofnast. Miðað við fyrirliggjandi gögn telst tjón M því ekki vera bótaskyld. Af þeim sökum á M ekki rétt á bótum úr ábyrgðartryggingunni hjá V.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu hjá váttryggingafélaginu V.

Reykjavík, 9. júní 2015.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.